

Μακάριοι οι πραείς ότι αυτοί κληρονομήσουν την γην

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αφού ο Χριστός μακαρίζει τους πτωχούς τω πνεύματι και τους κατά Θεόν πενθούντας, ανεβαίνει μία βαθμίδα: Μακάριοι οι πραείς ότι αυτοί κληρονομήσουν την γην, την γην της επαγγελίας δηλαδή της υποσχέσεως, τον παράδεισο. Η σειρά των μακαρισμών έχει εξαιρετική σημασία, όπως άλλωστε στην Αγία Γραφή τίποτε δεν είναι τυχαίο ή άνευ σημασίας. Η αρετή της πραότητας, της αοργησίας, μπαίνει αμέσως μετά την ταπεινοφροσύνη και το πένθος για της αμαρτίες, γιατί προέρχεται απ' αυτές.

Ας δούμε ποιος άνθρωπος οργίζεται εύκολα. Μα βέβαια αυτός που έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του και παράλληλα έχει ξεχάσει τις δικές του αδυναμίες και τα δικά του λάθη. Οργιζόμαστε γιατί κάποιος αδελφός μας δεν συμπλέει με το θέλημά μας, γιατί δεν έχουμε την ταπείνωση να υποτάξουμε το θέλημά μας στο θέλημα του Θεού, ούτε την αγάπη να προτάσσουμε απ' το θέλημά μας την ανάγκη να μην στενοχωρήσουμε τον αδελφό μας. Επίσης οργιζόμαστε με τα λάθη των άλλων γιατί έχουμε υποβαθμίσει τα δικά μας λάθη και δεν πενθούμε γι αυτά. Όπως λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης η αρετές είναι κλίμακα κι ανεβαίνει κανείς σ' αυτές σκαλοπάτι - σκαλοπάτι. Πρώτα ασκείται στην αρετή της ταπεινοφροσύνης, μέσω

αυτής ανακαλύπτει τις αδυναμίες του και τα λάθη του και θρηνεί γι αυτά κι έτσι δείχνει μεγαλύτερη κατανόηση κι ανοχή στα λάθη των άλλων και βάζει την αγάπη του για τον πλησίον πάνω απ'το θέλημά του.

Μακάριοι οι πράοι γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν τον Παράδεισο με απλά λόγια ή αλλιώς ευτυχισμένοι όσοι έχουν πραότητα γιατί αυτοί θα κατακυριεύσουν την γη, θα κυριαρχήσουν τελικά στον κόσμο. Σε έναν κόσμο ανταγωνισμών, συγκρούσεων και αναταράξεων , σε μια κοινωνία στην οποία παλεύουν να κυριαρχήσουν αυτοί που φωνασκούν, κραυγάζουν για να υποστηρίξουν κάθε ιδιοτελές και άνομο συμφέρον, σε έναν κόσμο στον οποίο οι κυρίαρχοι και ηγέτες χρησιμοποιούν κάθε μαζικό μέσο για να επιβληθούν και να χειραγωγήσουν τους ανθρώπους, αυτοί που θα επικρατήσουν πέρα από κάθε προσδοκία θα είναι τελικά οι πραείς, αυτοί που σιώπησαν από ταπείνωση και δια Χριστόν πένθος, αλλά όχι φυσικά από συμφέρον ή δειλία. Αυτοί που σιώπησαν όχι γιατί δεν είχαν κάτι να καταθέσουν αλλά γιατί ανέθεσαν την φροντίδα και την μέριμνα και την ελπίδα τους στον Θεό, τον Κύριο των δυνάμεων, γιατί έχουν εμπιστοσύνη στην τελική νίκη του Χριστού και της Εκκλησίας.

Μακάριοι είναι οι πράοι , αυτοί που έχουν την γαλήνη της βεβαιότητας. Εκείνοι είναι πράγματι το αλάτι της γης. Ομοιάζουν στον ίδιο τον Χριστό που είπε : « Μάθετε από μένα ότι είμαι πράος και ταπεινός τη καρδιά και θα βρείτε την ανάπαυση». Ο πράος άνθρωπος έρχεται για να φέρει την συμφιλίωση και την ειρήνη στον κόσμο των σατανικών συρράξεων. Έρχεται για να κατευνάσει την δαιμονική οργή και να κατασιγάσει κάθε βλάσφημη κραυγή. Αυτός πού κατάφερε την πραότητα, λένε οι Πατέρες, κέρδησε την απάθεια, δηλαδή το προνόμιο να μην

επηρεάζεται από τα ανθρώπινα πάθη, να στέκεται πέρα και πάνω από τις τριβές και την προσβολή της αμαρτίας. Οι πράξεις είναι τα αληθινά παιδιά της βασιλείας του Θεού, αυτοί που με την αγάπη και την απλότητα τους, ομορφαίνουν την ζωή.

Σημειώνει ο άγιος της Κλίμακος Ιωάννης: Πραότης σημαίνει να παραμένει ακίνητη και ατάραχη η ψυχή, τόσο στις ατιμίες όσο και στους επαίνους. Θυμός σημαίνει ευμετάβλητη και ευέξαπτη συμπεριφορά και ασχημοσύνη της ψυχής. Οργή σημαίνει να διατηρήσει συνεχώς μέσα σου κάποιο μίσος, να ενθυμήσαι δηλαδή το κακό που σου έγινε. Οργή σημαίνει να επιθυμείς να εκδικηθείς αυτόν που σε παρώξυνε. Εάν το Άγιο Πνεύμα ονομάζεται και είναι «ειρήνη ψυχής», ενώ η οργή «ταραχή καρδιάς», τότε οπωσδήποτε τίποτε άλλο δεν εμποδίζει την παρουσία Του μέσα μας όσο ο θυμός. Η αρχή της μακαρίας ανεξικακίας είναι το να γίνονται δεκτές οι ατιμίες με εσωτερική πικρία και οδύνη. Το μέσον, να αντιμετωπίζονται χωρίς λύπη. Και το τέλος, εάν υπάρχει τέλος, να θεωρούνται ως έπαινοι. Η αρχή της αοργησίας είναι να σιωπούν τα χείλη, ενώ η καρδιά ευρίσκεται σε ταραχή. Το μέσον είναι να σιωπούν οι λογισμοί, ενώ η ψυχή ευρίσκεται σε ολίγη ταραχή. Και το τέλος, να επικρατήσει στην θάλασσα της ψυχής μόνιμη και σταθερά γαλήνη, όσο και αν φυσούν οι ακάθαρτοι άνεμοι. Αντίθετα η ανθρωπότητα είναι μάρτυρας αυτής της τραγικής πραγματικότητας: η οργή γεννάει οργή, το μίσος μίσος, η αμφισβήτηση την απελπισία, η ιδιοτέλεια την απομόνωση. Λοιπόν, πρέπει να παραθεωρείται η αδικία και να αμνηστεύεται το ψεύδος; Να κλείνουμε τα μάτια

μας μπροστά στην ατίμωση, με πρόφαση την ψυχική μας γαλήνη; Ας αναλογιστούμε την μεγαλύτερη επανάσταση του κόσμου, η οποία ήταν η εκούσια παράδοση του Ισχυρού των ισχυρών στον ατιμωτικό Σταυρό. Όπως μας λέει ο απόστολος Πέτρος: λοιδορούμενος (ο Χριστός) ουκ αντελοιδορεί, πάσχων ουκ ηπείλει, παρεδίδου δε τω κρίνοντι δικαίως.

Αυτή η πίστη του σταυρού νίκησε τον κόσμο. Μήπως οι μεγαλύτερες αλήθειες, οι θερμότερες ομολογίες, η λαλίστερη ανταπόδοση δεν έγιναν από ανθρώπους του Πνεύματος, ατάραχους, απαθείς, χωρίς μνησικακία και εκδικητικότητα, αλλά με μία σταθερότητα μοναδική, με μια απaráμιλλη ευγένεια, στην οποία κανείς δεν μπορούσε να αντιτάξει αντίλογο, κανείς δεν μπορούσε να την ταπεινώσει ή να χαμηλώσει την φωτιά της, διότι την ενέπνεε η μοναδική και αναμφισβήτητη Αλήθεια, μπροστά στην οποία σβήνει και σιωπά κάθε ψέμα και κάθε κακία και δύναμη αυτού του κόσμου; Είναι λοιπόν φανερό ότι η πραότητα δεν είναι εξωτερική επιτήδευση και υπαναχώρηση, αλλά μια πνευματική κατάσταση, η οποία κάνει τον πνευματικό άνθρωπο, όχι μόνο άτρωτο, αλλά στο τέλος ανίκητο. Γιατί την υπόθεση του υπερασπίζεται ο ίδιος ο Θεός. «Ανάστηθι Κύριε, υψωθήτω η χειρ σου, μη επιλάβη των πενήτων Σου, εις τέλος». Η πραότητα τελικά δεν σβήνει την δύναμη της παρρησίας, ούτε την ακυρώνει, αλλά εμποδίζει την ύπαρξη της οργής. Εκεί είναι η ουσιαστική διαφορά της με την σιωπή.

Αυτός ο μακαρισμός αναφέρεται στα παρόντα ως δικαίωση των ανθρώπων του Θεού κάθε στιγμή, αλλά κυριώς στα έσχατα. Και δεν θα κληρονομήσουν οι πραείς τον τραγικό κόσμο της πτώσης, ο οποίος θα ανακαινισθεί, αλλά τον ανακαινισμένο κόσμο της βασιλείας του Θεού. Ζούμε στον κόσμο της πνευματικής ερήμου, οι πραείς όμως θα ζήσουν και θα φέρουν τον παραδείσιο κόσμο, σε αυτούς θα εκπληρωθούν οι υποσχέσεις του Θεού εν τη κοινωνία των αγίων. Ουσιαστικά, ο Κύριος προλέγει με αυτόν τον μακαρισμό την δόξα της Εκκλησίας. Εκεί στο μέσον αυτής δεσπόζει ο Παράκλητος. Αυτός κατακυριεύσε κάθε κληρονομία στο όνομα του Χριστού. Η Εκκλησία είναι το βασίλειο των πραέων. Όσο εξαπλώνονται οι πραείς στην γη, τόσο και η Εκκλησία και το αντίστροφο. Αυτό το οποίο υποσχέθηκε ο Κύριος, είναι μια γη χωρίς ταραχή, εκδίκηση και θάνατο. Τότε οι φωνές των πραέων, έως τότε φωνές αύρας λεπτής, θα ακουστούν ως βροντές στα πέρατα της γης και όσοι στερήθηκαν και έχασαν τις υλικές απολαύσεις και τα κτήματα, για χάρη της απάθειας και της ειρήνης θα κυριεύσουν πάνω σε όλα! Ας την αξιωθούμε και εμείς. Αμην.